

Herramme Jeesuksen Kristuksen armo, Isän Jumalan rakkaus ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon kanssasi.

Olemme saaneet juuri viettää kaksoispyhää. Lauantaina oli pyhäinpäivä ja sitä seurasi sunnuntai, jonka aiheena oli ”Kahden maailman kansalaisena”. Pyhäinpäivässä kohtaamme ajatuksen tuonpuoleisesta, sillä silloin muistamme niitä rakkaitamme, jotka ovat siirtyneet ajan rajan tuolle puolen, toivomme mukaan Jumalan kansalle varattuun sapatinlepoon. Kirkoissa on luettu vuoden aikana edesmenneiden nimet ja sytytetty kynttilät. Monen askeleet ovat ohjautuneet hautausmaille läheisten haudoille. Omalla kohdallani pyhäinpäivän illan viettoon kuului käynti Laitilan hautausmaalla. Siellä ei toki ole haudattuna ketään läheisistäni, mutta vein kynttilän muualle haudattujen muistokivelle. Katselin paikalla olevaa kynttilämerta ja muistelin omia rakkaitani, jotka ovat saaneet iäisyyskutsun. Nuorin heistä oli aivan vasta elämänsä alussa ja sai iäisyyskutsun muutaman kuukauden iässä. Vanhin heistä sai elää pitkän elämän, saavuttaen yli 90 vuoden iän. Siinä sitä tuli hetkinen mietityksi sitä, kuinka eri tavalla Taivaan Isä jakaa elämänpäiviä meille ihmisille. Toinen saa elää pitkän elämän, toisen elämä loppuu jo ennen kuin se kunnolla on ehtinyt edes alkaa.

Samalla miettii sitä, mitä tämä elämä meidän kohdallamme on. Pyhäinpäivänä laulettiin Pyhämaan kirkossa alkuvirtenä virsi 146: ”Rauhan saivat pyhät Herran, jotka kerran, taistelivat päällä maan”. Sitä laulettaessa aivan kuin pomppasi silmille sana ”taistelivat”. Jäin miettimään tuota sanaa ja oli pakko lähteä saarnassa liikkeelle juuri tuosta sanasta. Mitä tällä sanalla mahdetaan tässä yhteydessä tarkoittaa? Ei sotaa, vaan kristityn osaksi täällä tulevaa monenlaista ”hellettä”.

Monen osana on sairaus, jonka kanssa ja jota vastaan joutuu taistelemaan. Kuinka usein on itsekkin tullut viereltä seurattua jonkun läheisen tai tutun taistelua sairautta vastaan, ehkä pitkäkestoistakin. Ja jonkun kohdalla se sitten päättyy kuolemaan jossain vaiheessa.

Tai elämän huolet, murheet, menetykset. Vastoinkäymiset. Niiltä lienee tuskin kukaan tyystin välttynyt, mutta joidenkin kohdalle niitä näyttää kertyvän enemmän kuin toisille. Joidenkin kohdalla tulee miettineeksi, että miksi Taivaan Isä on hänelle antanut näin paljon kuormaa, yli kohtuuden. Samalla joskus ihmettelee, kuinka ihmiset vaan sitten kuitenkin niiden kanssa selviävät eteenpäin. Ehkä nimenomaan Taivaan Isän antaman voiman tuella, sitä kohdalle rukoillen. Ehkä on myös esirukoilijoita, jotka ovat kantaneet Isän eteen.

Ja sitten on tuo synniksi kutsuttu asia, joka kiusaa ja vaivaa meitä joka päivä täällä

maan päällä ja aiheuttaa monenlaista kiusaa. Kristityllä on alinomainen taistelu sitä vastaan ja samalla murhe siitä, kun synnin kiusojen voittaminen ei läheskään aina onnistu. Tulee lankeemuksia. Välillä ihan kamaliakin, niin että ihan pelottaa. Hän toki tietää, että Jeesus on ne kaikki ristillä sovittanut, mutta silti joutuu arkana kysymään, saanko tämänkin vielä uskoa anteeksi.

Täällä ovat taistelut osanamme. Ne eivät kuitenkaan ole mitään verrattuna siihen, mitä Vapahtaja koki. Omien taistelujen helteessä on hyvä muistaa häntä ja sitä, mitä hän koki, puhdas ja pyhä Vapahtaja. Hänestä saa voimaa taisteluun. Hänen nimessään ja veressään on kaikkien syntien anteeksiantamus. Hän auttaa murheissa, sairauksissa, huolissa ja menetyksissä.

Kristitty saa myös lohduttautua sillä toivolla että taivaassa on kaikki toisin. Ei syntiä, ei sairautta, ei huolenhäivää. Myös rakkaiden kohdalla saa lohduttautua tällä toivolla. Heidän on paremmin kuin meidän täällä, joiden kohdalla matka on vielä kesken ja taistelut osanamme. Siksi, ajatellessa edesmenneitä rakkaita, kiitollisuus täyttää kuitenkin mielen kaikesta inhimillisestä ikävästä ja kaipauksesta huolimatta.

Juhani Kapiainen
Pyhämaan kappalainen